

Kitab Yoél jeung Garéja Masehi Advent Poé Katujuh Laodikia — Nomer Dalapan Welas

Jeff Pippenger

2025-12-25

Nomer Dalapan Welas

Urang keur mertimbangkeun perjangjian Abram, sarta can acan ngabahas unsur tina nubuat Abram anu miboga patalina langsung jeung ayat-ayat pambuka dina kitab Yoél. Nubuat Abram ngeunaan 400 taun pangbeungkeutan babarengan jeung 430 taun ti Paulus ngahasilkeun struktur nubuat anu sajarah jeung 1290 taun dina Daniel 12:11. Nubuat 1290 taun dina ayat ka-sabelas téh mangrupa mangsa nubuat omega tina jalur 430 taun Abram jeung Paulus. Kaleresan ieu mangrupa salah sahiji unsur tina naon anu dibuka segelna dina poé-poé panungtungan anu misahkeun jalma-jalma wijaksana jeung jalma-jalma jahat.

Patali jeung nubuat omega ngeunaan 430 taun aya lambang “opat turunan,” anu nandakeun hiji mangsa kasabaran pamariksaan pikeun bangsa anu nahan umat pilihan Allah dina pangbeungkeutan. Pikeun Musa éta nyaéta Mesir; pikeun sarébu opat puluh opat rébu, anu nyanyi lagu Musa, éta nyaéta sajarah Amérika Sarikat ti 1798 nepi ka hukum Minggu. Amérika Sarikat, anu digambarkeun minangka “sato galak ti bumi” dina Wahyu tilu welas, ngamimitian salaku anak domba jeung ditungtungan ku nyarita saperti naga. Yusuf, hiji lambang Anak Domba, ngagambarkeun mangsa karapihan anu sabanding di Mesir, nepi ka aya Firaun anyar sarta pangbeungkeutan dimimitian. Ku kituna, bangsa anu dihukum dina turunan kaopat, anu pikeun Musa nyaéta Mesir, nyaéta Amérika Sarikat. Sésa umat dihukum dina hukum Minggu sakumaha dilambangkeun ku bala-bala anu ngahontal puncakna pikeun urang Ibrani ku getih dina tihang panto maranéhna, sarta satuluyna pikeun bangsa Mesir di Laut Beureum. Yusuf jeung Musa ngagambarkeun Firaun anu hadé jeung Firaun anu goréng, anu pikeun Amérika Sarikat nyaéta mimitina anak domba, tuluy naga.

Ramalan Abram ngeunaan pangadilan dina turunan kaopat ngawengku kanyataan yén panutupan mangsa pangudagan lumangsung sacara progresif, sabab dina kacumponan ramalan Abram ku Musa; lain baé mangsa pangudagan geus nutup pikeun Mesir, tapi masih kénéh aya waktos anu kari pikeun urang Amor nepi ka ngeusian cangkir mangsa pangudagan maranéhna—sanggeus Mesir ngeusian anu maranéhna. Laut Beureum pikeun Mesir téh sarua jeung hukum Minggu pikeun Amérika Sarikat, tuluy “unggal nagara séjén di sakuliah dunya” bakal “nuturkeun conto” Amérika Sarikat, sakumaha dilambangkeun ku urang Amor sanggeus panutupan mangsa pangudagan Mesir.

Urang Amori téh salah sahiji tina sapuluh suku anu nandakeun dunya ti walungan Mesir nepi ka walungan Babul, dina perjangjian Abram, ku sabab éta urang Amori ngagambarkeun bangsa-bangsa di dunya, anu nutup mangsa cobaan masing-masingna minangka bangsa, sanggeus hukum Minggu di Amérika Sarikat. Urang Amori téh lambang Alkitabiah tina pangadilan anu nutup ka dunya, sarta éta kajadian dina turunan katilu jeung kaopat. Laut Beureum téh lambang

nutupna mangsa cobaan pikeun Amérika Sarikat, sarta urang Amori ngagambarkeun bangsa-bangsa anu sacara bertahap nutup mangsa cobaanna nepi ka mangsa cobaan manusa ditutup. Ku kituna, urang Amori téh lambang tina mangsa krisis hukum Minggu di Laut Beureum nepi ka pangluputan ku angin ti wetan, nalika jalan pangluputan dibuka pikeun umat Allah.

Tapi nubuat Abram lain ngan nyangkem generasi kaopat dina harti Amérika Sarikat salaku Mesir, jeung dunya salaku urang Amori, tapi anu leuwih penting mah nempatkeun generasi umat Allah anu nyebrang Laut Beureum minangka “generasi kaopat.” Lamun urang ngaguar, sa jauh anu bisa urang guarkeun, tina pamahaman ngeunaan “opat generasi” dina léngkah kahiji Abram tina tilu léngkah, urang baris mertimbangkeun léngkah kadua jeung katilu tina perjangjian Abraham. Léngkah kadua nyaéta pasal tujuh welas, sarta léngkah katilu tangtu waé—pasal dua puluh dua.

Dina pasal ka dua welas tina kitab Daniel, aya tilu période nubuat anu ditegeskeun, sarta sakabéhna ngagambarkeun waktu nubuat anu eureun dina taun 1844. Tilu période éta dibuka segelna dina poé-poé panungtungan, sarta tilu période éta ngagambarkeun nambahanana pangaweruh anu tumiba ka umat Allah dina poé-poé panungtungan. Kristus salaku Jalma anu maké linen, netepkeun période nubuat anu kahiji tina tilu éta dina ayat tujuh, sarta ku ngalakukeun kitu, Anjeunna nyaluyukeun diri-Na jeung malaikat dina Wahyu sapuluh, anu nangtung lain di luhur cai, tapi di luhur darat jeung laut.

Malaikat anu ku sim kuring katingali nangtung di luhur laut jeung di luhur bumi, ngangkat leungeunna ka sawarga, tuluy sumpah demi Anjeunna anu hirup salalanggengna, anu nyiptakeun sawarga jeung sagala nu aya di jerona, jeung bumi jeung sagala nu aya di jerona, jeung laut jeung sagala nu aya di jerona, yén moal aya deui waktu. Wahyu 10:5, 6.

Dina ayat katujuh pasal dua welas, éta lalaki nu maké linen ogé sumpah demi Anjeunna anu hirup salalanggengna.

Jeung kuring ngadangu lalaki anu maké linen, anu aya di luhur cai walungan, nalika anjeunna ngangkat leungeun katuhuna jeung leungeun kencana ka langit, sarta sumpah demi Anjeunna anu hirup salalanggengna, yén éta bakal lumangsung salila hiji mangsa, mangsa-mangsa, jeung satengah; sarta nalika anjeunna geus ngarampungkeun ngaburakburak kakuatan umat suci, sakabéh ieu perkara bakal réngsé. Daniel 12:7.

Urang dipaparin béja ku ilham yén garis nubuat anu sarua, anu aya dina kitab Daniel, diteruskeun dina kitab Wahyu, sarta pamahaman Millerite nyaéta yén dua gambaran ieu téh petikan-petikan saajar ngeunaan Kristus. Kristus salaku Malaikat anu mawa kitab leutik, anu nandaan ahir panerapan waktu nubuat dina taun 1844 dina kitab Wahyu, jeung Kristus salaku Jalma nu maké linen dina kitab Daniel, anu nandaan yén waktu hukum Minggu di Amérika Sarikat datang, sakabéh kaajaiban tina titingalian panungtungan Daniel bakal geus réngsé. Dina sajarah anu suci éta, anu miheulaan sarta ngahontal puncakna dina hukum Minggu, umat Allah kudu disebarkeun salila hiji mangsa anu dilambangkeun ku simbol 1260. Mangsa paburencayna anu miheulaan hukum Minggu dipedar dina Wahyu pasal sabelas, tempat Musa jeung Elia dipaéhan sarta tumpur paéh di jalan salila tilu satengah poé, anu mangrupikeun simbol tina 1260.

Dina ayat katujuh, jalma nu maké lawon linen nétélakeun yén nalika paburencayna kakawasaan umat suci geus ngabéréskeun tilu satengah poéna, “kaajaiban-kaajaiban” nu tumiba ka umat Allah dina poé-poé panungtungan bakal réngsé. Urang nutup artikel nu pamungkas ku koméntar Sister White ngeunaan pasal katilu Zakaria. Kalimah kahijina nyebutkeun, “Paningal Zakaria ngeunaan Yosua jeung Malaikat éta lumaku kalawan kakuatan anu husus kana pangalaman umat Allah dina adegan-adegan panutup poé agung panebusan.” Dina éta pasal, jeung dina koméntar anu diilhamkeun ku Sister White kana éta pasal, saratus opat puluh opat rébu téh nya éta “jalma-jalma anu dipikaajab.” “Kaajaiban-kaajaiban” dina paningal panungtungan Daniel anu diréngsékeun ku hukum Minggu, nya éta “kaajaiban-kaajaiban” anu pakait jeung pamasangan meterai ka umat Allah.

Daniel bab dua belas méré cahaya anu nyégel saratus opat puluh opat rébu dina poé-poé panungtungan. Cahaya éta dilambangkeun ku tilu mangsa nubuat, anu sakabéhna geus diidentifikasi jeung diteguhkeun minangka bebeneran dina sajarah Millerite. Tilu mangsa éta ditepikeun dina tilu ayat sarta mangrupa tilu tihang anu nyangga struktur bebeneran. Struktur bebeneran éta disangga ku hiji prosés tilu léngkah. Prosés tilu léngkah éta dilambangkeun dina éta petikan salapan ayat (4–12), ku tilu ayat anu nepikeun waktu nubuat. Tilu mangsa nubuat éta, lamun ditempo tina pamahaman dasar Millerite, ngahasilkeun tilu mangsa simbolis anu dihartikeun saluyu jeung pamahaman Millerite, tapi henteu nerapkeun unsur waktu.

Tilu mangsa éta aya dina jero pasal Kitab Suci anu sarua anu nétélakeun “prosés nubuat disegel—terus dibuka deui segelna,” kaasup gambaran Alkitabiah anu baku ngeunaan hiji prosés pangujian tilu-lapis. Salapan ayat anu dimimitian ku Daniel diparéntahkeun supaya nyegel bukuna, nyaéta ayat-ayat anu sarua tempat tilu mangsa éta dikedalkeun, jeung dina salapan ayat éta prosés panyucian anu kalakon nalika bebeneran dibuka segelna diébréhkeun ku ungkara “disucikeun, diputihkeun, jeung diuji.” Tilu mangsa dina tilu ayat éta mangrupa nambahanana pangaweruh, dina waktu ahir, dina poé-poé panungtungan, anu ngawakilan prosés pangujian jeung panyegelan pamungkas pikeun umat perjangjian Allah. Éta sajarah téh tempat “kaajaiban-kaajaiban” simbolis anu tumiba ka umat Allah dina poé-poé panungtungan dipedar. Mangga baca deui ieu alinéa.

Tilu mangsa, dina tilu ayat dina petikan anu jumlahna salapan ayat, ngagambarkeun puncak tina kitab Daniel, sarta puncak anu digambarkeun di dinya téh nyaéta puncak tina jalur nubuat internal; éta téh carita kumaha hiji batu “dipotong” kaluar tina hiji gunung, lain ku leungeun, anu mangrupikeun carita ngeunaan golongan sesa. Jalur internal éta digambarkeun dina pasal sapuluh jeung dua welas, sedengkeun puncak tina jalur nubuat eksternal aya dina ayat-ayat panutup pasal sabelas, sarta sababaraha ayat kahiji tina Daniel dua welas.

Éta tilu mangsa téh ogé mangrupa puncak tina titingalian dina kasaksian walungan Ulai jeung Hiddekel, sarta éta tilu ayat ngamuat hiji mangsa nubuat anu ngawakilan kasempurnaan puncak tina nubuat waktu perjangjian anu nyayagikeun boh Abram boh Paul salaku saksi. Yesus, salaku Jalma anu maké linen, aya dina ayat tujuh, leumpang di luhur cai. Dina ayat sabelas aya dua sora, anu ogé mangrupikeun sora Kristus, Abram jeung Paul nangtung pikeun mere kasaksian. Dina ayat dua welas sajarah ngeunaan pamegelan umat Allah digambarkeun, sabab saratus opat puluh opat rébu téh parawan, sarta parawan ngalaman misil sapuluh parawan, jeung berkah dina ayat dua

welas téh tumiba ka jalma-jalma anu ngadagoan. Jalma-jalma anu ngadagoan dina misil éta, jeung anu “bagja,” nyaéta jalma-jalma anu narima pakean anu ngamungkinkeun maranéhna asup kana pangantenan, nalika panto geus ditutup.

Dina ayat katujuh, Isa keur leumpang di luhur cai, anu nimbulkeun kasieun, tapi Petrus mutuskeun pikeun percaya sarta mimiti leumpang jeung maparin kamulyaan ka Allah; sanajan kitu, Petrus mindeng jadi lambang duanana golongan, sarta kamulyaan éta dibalikeun deui jadi kasieun, nalika datang jam pangadilanana. Mangsa kahiji anu aya dina ayat katujuh ngawakilan amanat malaikat kahiji. Isa aya di luhur cai, hiji lambang kasieun jeung malaikat kahiji. Satuluyna Isa nandaan hiji mangsa nalika Anjeunna baris ngamulyakeun umat-Na saméméh pangadilan hukum Minggu. Katilu unsur tina tilu malaikat aya dina jero ayat katujuh, sabab ayat katujuh téh anu kahiji tina tilu ayat anu ngawakilan tilu malaikat.

Ayat sabelas mikeun hiji “pangrangkepan” ku kasaksian omegana kana sora-sora alfa ti Abram jeung Paulus. Sora maranéhna anu “dirangkepkeun” ngahiji pikeun ngedalkeun nubuat waktu perjangjian, sarta ayat sabelas ngalengkepan nubuat éta minangka omega, ku ngaidéntifikasi mangsa nubuat anu dipungkas ku ragragna Babul dina taun 1798, sahingga janten lambang ragragna Babul nalika Mikael ngadeg dina poé-poé panungtungan. Dina ayat sabelas urang meunang hiji pangrangkepan para nabi, jeung hiji mangsa anu ngagambarkeun dua kali ragragna Babul, ku kituna ngalambangkeun pekabaran malaikat kadua anu ngumumkeun yén, “Babul geus runtuh geus runtuh.”

Ayat katujuh nyaéta pekabaran malaikat kahiji, sarta ayat kasabelas nyaéta pekabaran malaikat kadua, jeung ayat kadua belas, anu nyaéta Daniel 12*12 atawa Daniel 144, nyaritakeun ngeunaan béda antara anu wijaksana jeung anu bodo, anu kalaksanakeun dina prosés pangadilan anu dipungkas ku panyingkapan tabiat dina krisis pangadilan. Ayat kadua belas nyaéta pekabaran malaikat katilu anu ngaidéntifikasi kumaha dunya kabagi jadi dua golongan, sarta padanan tina gambaran lahiriah malaikat katilu ngeunaan pamisahan éta pisan, nyaéta pamisahan batiniah dina malaikat katilu anu digambarkeun dina ayat kadua belas. Ayat katujuh, kasabelas, jeung kadua belas mangrupikeun pekabaran tilu malaikat, sarta ayat-ayat éta nyaéta cahaya anu dibuka meteraina dina poé-poé panungtungan. Kabukana meterai tina tilu ayat ieu dina poé-poé panungtungan saajar jeung Wahyu pasal sapuluh.

Kristus salaku malaikat anu perkasa, kitu deui salaku Singa ti kaom Yuda dina pasal sapuluh, ngagero kawas “singa,” sarta sora ngagaur-Na ngahasilkeun tujuh guludug anu disegel, sakumaha dina Daniel pasal sapuluh. Eta téh petikan-petikan anu saajar. Ku sabab kitu, tilu mangsa dina pasal dua belas ogé mangrupa tujuh guludug dina Wahyu sapuluh.

“guludug tujuh” téh saukur ungkara séjén pikeun Kristus salaku Alfa jeung Omega, sabab perlambang utama tina “guludug tujuh” nyaéta yén éta ngawakilan hiji “paparan kajadian-kajadian” anu lumangsung ti 1798 nepi ka 1844, anu diulang deui dina “kajadian-kajadian nu bakal datang” anu “bakal diungkabkeun nurutkeun runtuyanana” dina sajarah saratus opat puluh opat rébu. Ku sabab éta, “guludug tujuh” téh mangrupikeun lambang Alfa jeung Omega; anu ogé nyaéta awal jeung ahir; nu kahiji jeung nu panungtung, pondasi jeung Bait Allah; batuuru juru

jeung batu puncak—guludug tujuh.

Caang tina tilu mangsa simbolis dina Daniel dua welas kudu saluyu jeung caang tina tujuh guludug, sabab éta téh garis nubuat anu sarua. Dina mangsa kahiji, Kristus ngangkat dua panangan-Na ka sawarga, sakumaha Anjeunna ngalakukeunana ku hiji panangan dina Wahyu sapuluh. Dina Wahyu sapuluh, panangan-Na jadi lambang tungtungna panerapan waktu nubuat, anu nandaan peralihan tina mangsa-mangsa waktu nubuat kana saukur mangsa-mangsa nubuat. Peralihan éta dina aturan nubuat utama anu dipaké ku kaum Millerite, geus dilambangkeun ku peralihan utama tina harfiah kana rohani dina jaman Kristus.

Rasul Paulus dipangnyiarikeun pikeun netepkeun aturan nubuat anu utama anu patali jeung garis nubuat hiji bangsa anu kapilih. Dina pisan mimiti Israil rohani, hiji aturan nubuat anu utama diteguhkeun anu nangtukeun deui perjangjian éta sorangan. Ti harita saterusna, pikeun jadi anak Ibrahim, éta hartina jadi anak Ibrahim ku iman, lain ku getih. Prinsip nubuat éta diteundeun utamana ngaliwatan panulisan Paulus, anu dina ieu perkara ngalambangkeun Kristus dina Wahyu pasal sapuluh, ku cara ngarobah sarta mungkas panerapan nubuat ngeunaan waktu dina taun 1844.

Perjangjian jeung umat manusa dilambangkeun ku katumbiri, sarta Bahtera Nuh ngawakilan hiji mangsa, saméméh jeung sanggeus caah, nalika can aya umat pilihan anu écés dipisahkeun. Panggilan ka Ibrahim ngawakilan hiji parobahan anu gedé jeung penting dina hubungan nubuat Allah jeung umat manusa. Perjangjian anu dijieun jeung Ibrahim ngawakilan hiji pergeseran anu gedé dina galur sajarah perjangjian, sarta ku kituna éta ngajadikeun lambang tina pergeseran anu gedé ti harfiah ka rohani dina jaman Paulus, jeung tina panerapan waktu ka taya panerapan waktu dina taun 1844.

Parobahan kahiji dina perjangjian Allah jeung umat manusa nyaéta Taman, jeung robahan anu dinyatakeun téh nyaéta larangan-larangan kana tangkal kahirupan, sarta éta ogé ngahasilkeun robahan pakéan, tina cahaya rohani jadi kulit anak domba sacara harfiah. Parobahan gedé salajengna dina sajarah perjangjian nyaéta caah, anu diwakilan ku Nuh, sakumaha Adam ogé ngawakilan dina parobahan gedé kahiji dina perjangjian. Tuluy aya parobahan ka hiji umat pilihan jeung Abram, anu ngantarkeun ka Musa, anu ngawanohkeun prinsip-prinsip nubuat yén sapoé ngawakilan sataun. Prinsip éta tetep sah nepi ka taun 1844, nalika aya deui hiji parobahan gedé dina perjangjian. Dina mangsa-mangsa agung dina sajarah perjangjian sok aya hiji parobahan gedé dina hiji prinsip tina Firman nubuat Allah. Parobahan éta dina mangsa sajarah saratus opat puluh opat rébu nyaéta yén Alpha Omega téh Kaleresan. Alpha jeung omega nyaéta prinsip yén tungtung salawasna digambarkeun ku awal dina Firman Allah. Nempel kana prinsip alpha jeung omega éta, aya struktur tilu-rangkap tina kecap Ibrani “kaleresan.”

Parobahan nubuat anu gedé salila sajarah umat sésa téh langsung dipidangkeun dina unggal sajarah perjangjian anu utama, kitu deui dina garis-garis bebeneran séjén. “Konci” anu diteundeun ka luhur Eliakim dina Yesaya 22:22 nyaéta konci anu sarua anu dipasihkeun ka Petrus di Panium dina Mateus genep welas. Konci éta dipasihkeun ka gereja Filadelfia, sarta William Miller-lah anu dipasihkeun konci anu ngamungkinkeun anjeunna ngahubungkeun kana prinsip sapoé pikeun sataun anu geus kacatet ku Musa salila sajarah Musa, anu ngalambangkeun sajarah kaum Millerite.

Hubungan Miller jeung nubuat Musa dipidangkeun ku hubungan Paulus jeung nubuat Abram. Jeung ku naon atuh Miller henteu nyambung ka Musa, ari kasalametan Musa dina hiji bahtera geus nyambung jeung kasalametan Nuh dina hiji bahtera pikeun ngabeungkeutkeun duanana perjangjian babarengan. Parobahan-parobahan dina panerapan nubuat anu dimimitian di Éden nandakeun yén hiji panyingkepan gedé tina cahaya nubuat téh diidentifikasi dina sajarah umat perjangjian panungtungan—saratus opat puluh opat rébu. Kuring negeskeun yén parobahan nubuat anu utama dipidangkeun ku tujuh guludug, anu langsung nyambung jeung tilu mangsa dina Daniel pasal dua welas, sarta ieu ngan ukur dipikawanoh nalika nerapkeun prinsip alfa jeung oméga dina hiji panerapan garis demi garis anu nangtung dina struktur bebeneran tilu-léngkah.

Dina ayat-ayat anu langsung miheulaan pangumuman yén “waktu geus euweuh deui,” Kristus ngenalkeun tujuh guludug, anu—sarua saperti kayaktian-kayaktian dina Daniel dua welas—disegel. Kontéks pikeun lalaki anu maké jubah linen anu ngangkat duanana leungeun dina pasal dua welas nyaéta kabukana kitab Daniel, sarta kontéks pikeun Kristus, Singa éta, dina Wahyu sapuluh nyaéta disegelnana tujuh guludug. Sister White nyaluyukeun disegelnana tujuh guludug jeung disegelnana kitab Daniel.

“Sanggeus ieu tujuh guludug ngaluarkeun sorana, parentah sumping ka Yohanes saperti ka Daniel ngeunaan kitab leutik éta: ‘Segelkeun hal-hal anu geus diucapkeun ku tujuh guludug éta.’ Ieu patali jeung kajadian-kajadian nu bakal datang anu baris diungkabkeun nurutkeun runtuyanana.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, jilid 7, 971.

Tujuh guludug éta dipedar ku Wahyu sapuluh jeung Roh Nubuat, kitu deui ku sajarah kaum Miller ti taun 1840 nepi ka 1844, anu diulang deui dina sajarah saratus opat puluh opat rébu. Dina petikan anu sarua disebutkeun, “Caang husus anu dipasihkeun ka Yohanes, anu diungkabkeun dina tujuh guludug, nyaéta hiji gambaran ngeunaan kajadian-kajadian anu bakal lumangsung dina handapeun amanat malaikat kahiji jeung kadua. Henteu hadé lamun umat nyaho hal-hal ieu, sabab iman maranéhna mémang kudu diuji. Dina tatanan Allah, bebeneran-bebeneran anu pangendahna jeung anu leuwih maju bakal diproklamasikeun.” Kaum Miller henteu ngartos yén maranéhna bakal nyanghareupan dua kali kuciwa, sabab kurangna pangarti maranéhna mémang dirancang pikeun nguji maranéhna. Kaum Miller henteu ngaramalkeun ayana “bebeneran-bebeneran anu leuwih maju”; hartina, maranéhna henteu ngaharepkeun aya “pergeseran-pergeseran nubuat anu utama” dina sajarah perjangjian.

Sanaos “teu panghadéna pikeun” umat Millerite “uninga kana hal-hal ieu,” saratus opat puluh opat rébu diuji ku sajarah anu sarua, tapi lain ku salah ngartos sajarah éta kalayan polos, malah ku henteu ngartos hiji sajarah anu memang ditungtut pikeun dipikanyaho. Ieu téh ujian anu sarua, ngan dibalikeun. Yohanes dina Wahyu sapuluh, utamana pisan ngagambarkeun saratus opat puluh opat rébu, sarta ngan kadua kalina, gerakan Millerite tina malaikat kahiji jeung kadua. Ieu kawanoh nalika anjeun ningali yén Yohanes geus dibéjakeun ti heula ngeunaan daharna kana kitab leutik éta, yén éta bakal amis lajeng pait. Teu panghadéna pikeun kaum Millerite uninga naon hartina éta, tapi Yohanes ngagambarkeun hiji umat anu ti heula geus nyaho naon anu kajadian nalika kaum Millerite ngadahar kitab leutik éta.

Tuluy kuring ngadeukeutan ka éta malaikat, sarta ceuk kuring ka anjeunna, “Pasihkeun ka kuring éta kitab leutik.” Sarta anjeunna ngandika ka kuring, “Candak, tuluy tuang éta nepi beak; éta baris ngajadikeun beuteung maneh pait, tapi dina sungut maneh bakal amis kawas madu.” Tuluy ku kuring éta kitab leutik dicandak tina panangan éta malaikat, sarta didahar nepi beak; sarta dina sungut kuring amis kawas madu; jeung pas sanggeus kuring ngahakanana, beuteung kuring jadi pait. Wahyu 10:9, 10.

Yohanes dibéjaan ti heula ngeunaan pangalaman pait-manis taun 1840 nepi ka 1844, nyaéta sajarah anu digambarkeun dina pasal sapuluh. Pangalaman éta, anu kacida écésna digambarkeun dina ayat salapan jeung sapuluh, ogé sacara écés diidentifikasi dina ayat dua nepi ka opat.

Sareng anjeunna nyepeng dina pananganana hiji kitab leutik anu kabuka; tuluy anjeunna nempatkeun suku katuhuna kana laut, sareng suku kécana kana bumi, sarta ngagero ku sora anu tarik, saperti singa ngagaur; sareng sanggeus anjeunna ngagero, tujuh guludug ngucapkeun sorana. Jeung nalika tujuh guludug éta parantos ngucapkeun sorana, kuring rék nulis; tapi kuring ngadangu hiji sora ti sawarga ngalahir ka kuring, pokna, “Segelkeun hal-hal anu geus diucapkeun ku tujuh guludug éta, sarta ulah dituliskeun.” Wahyu 10:2–4.

“guntur tujuh” ngalambangkeun “hiji pambabaran kajadian-kajadian” anu bakal lumangsung dina handapeun malaikat kahiji jeung kadua, sarta ogé “kajadian-kajadian nu bakal datang anu bakal diungkabkeun nurutkeun runtuyanana.” “Guntur tujuh” ngalambangkeun bebeneran yén sajarah kaum Millerites diulang deui dina sajarah saratus opat puluh opat rébu, sarta bebeneran-bebeneran anu dibuka segelna dina mangsa ahir taun 1798 jeung satuluyna, ngalambangkeun hiji dibukana segel bebeneran dina poé-poé pamungkas umat Allah. Isa dina Wahyu sapuluh, saluyu jeung Isa dina Daniel dua belas. Dina duanana petikan éta, dipedar hal nyegel jeung muka segel bebeneran pangrojong ujian dina poé-poé pamungkas.

Sababaraha urang bisa waé ngabantah yén dina ayat katujuh anu nyarios téh Yesus, ari dina ayat kasabelas jeung kadua belas Jibril anu nyarios ka Daniel; nanging kitu ogé bisa kahartos yén Yesus anu nyarios dina sakabéh tilu petikan éta. Dina dua sisi ieu perkara, sora Kristus anu nyarios ngalangkungan Daniel, sarta tilu mangsa nubuat dina pasal dua belas téh mangrupikeun pangandika Kristus, jeung Mantenna nempatkeun éta tilu mangsa dina susunan bebeneran. Katilu mangsa éta disegel, sahingga ngajadikeun éta hiji lambang tilu rupa.

Ayat katujuh nyarioskeun ngeunaan ngarampungna kaajaiban-kaajaiban, ku ngidentifikasi pagawean pamungkas Kristus di Tempat Anu Pangsucina nalika Anjeunna mupus dosa-dosa sarébu opat puluh opat rébu sarta ngégél maranéhna. Ayat kahiji ngidentifikasi “kaajaiban-kaajaiban” éta, sarta ayat panungtung tina tilu ayat éta ogé ngidentifikasi “kaajaiban-kaajaiban” salaku jalma-jalma anu diberkahan ku sabab ngadagoan jeung ngalaman hiji kuciwa anu kahiji. Mangsa di tengahna ngidentifikasi pambrontakan umat manusa salila krisis hukum Minggu, bari ogé ngidentifikasi mangsa anu ngarah ka hukum Minggu minangka mangsa persiapan pikeun sarébu opat puluh opat rébu. Sadaya ayat éta langsung ngidentifikasi “naon anu bakal tumiba” ka umat Daniel “dina poé-poé panungtungan.” Katiluna ayat nyarioskeun tema panyucian sarébu opat puluh opat rébu. Mangsa kahiji saluyu jeung mangsa katilu, sarta mangsa di tengah ngawakilan pambrontakan sakuliah dunya nalika maranéhna ngaléngkah ka Armageddon.

Lamun éta tilu kurun waktu téh ogé nyaéta tujuh guludug, mangka éta tilu ayat kudu nangtukeun “kajadian-kajadian nu bakal datang, anu bakal [diungkabkeun] nurutkeun runtuyanana,” jeung éta “kajadian-kajadian nu bakal datang” bakal saluyu jeung “gambaran kajadian-kajadian anu lumangsung dina mangsa malaikat kahiji jeung kadua” ti taun 1840 nepi ka 1844. Aya sababaraha bebeneran anu geus ditarima ku gerakan ieu anu écés béda ti pamahaman para panaratas, nanging sakabéh bebeneran éta saluyu jeung pamahaman para panaratas. Geus aya hiji pergeseran nubuatan anu gedé ti golongan Millerit nepi ka ayeuna. Asas sapoé pikeun sataun téh conto klasikna, tapi aya ogé nu séjén. Hiji conto ngeunaan pergeseran nubuatan anu gedé kagambarkeun dina patalina jeung tujuh guludug.

Sanggeus Yohanes diparéntah dina ayat panungtung bab sapuluh yén manéhna kudu ngaramal deui, ku kituna nekenkeun yén sajarah dina bab sapuluh ngagambarkeun boh gerakan kaum Millerit boh saratus opat puluh opat rébu, anjeunna dipasih hiji iteuk pikeun ngukur Bait Allah, tapi anjeunna diparéntahkeun supaya ngantepkeun palataranana.

Sarta dipasihkeun ka kami hiji awi nu sarupa jeung iteuk; sarta malaikat téh nangtung bari ngandika, “Hudang, tuluy ukur Bait Allah, mezbah, jeung jalma-jalma anu nyembah di jerona. Tapi palataran anu aya di luar Bait Allah ulah diasupkeun, sarta ulah diukur; sabab éta geus dipasrahkeun ka bangsa-bangsa lain: jeung maranéhna bakal nincak Kota Suci salila opat puluh dua bulan.” Wahyu 11:1, 2.

Nalika keur ngukur Bait Allah dina mangsa sanggeus 1844, Yohanes diparéntahkeun supaya ngantepkeun bangsa-bangsa kapidir anu dilambangkeun ku palataran. Gambaran ieu dina taun 1844 nétélakeun yén Allah kakara milih pangantén perjangjian nu anyar, sarta ti harita aya pembedaan antara pangantén-Na jeung palataran. Sister White kalayan écés nyebutkeun yén palataran ngalambangkeun bangsa-bangsa kapidir sarta Bait Allah ngalambangkeun umat pilihan Allah; tinggal baca baé pasal, The Outer Court, dina The Desire of Ages.

Yohanes keur ngagambarkeun kaum Millerit, anu kakara jadi umat pilihan Allah dina taun 1844. Hiji pamilihan geus diteundeun antara kaum Millerit, anu kakara ngalaman amanat pait-manis, jeung sesa dunya anu ngaku Kristen, anu digambarkeun minangka bangsa-bangsa kapidir.

Pondasi parantos diteundeun ti taun 1840 nepi ka kuciwa anu kahiji, sarta Bait Allah diréngsékeun salila pangumuman Paseruan Tengah Peuting. Tuluy sumping kuciwa anu ageng, sarta Yohanes diparéntahkeun sangkan hudang jeung ngukur, tapi ngantunkeun bangsa-bangsa Kapidir. Yohanes keur ngagambarkeun dibukana pangadilan, sarta ku sabab éta ilham nerapkeun pangukuran ku Yohanes dina ayat-ayat éta minangka lambang pangadilan panalungtikan. Naon anu kakara ku urang dipedar ngeunaan Yohanes minangka lambang pangukuran téh saluyu jeung pamahaman Adventis anu umum, tapi dina gerakan ieu, aya parobahan anu gedé dina pamahaman ngeunaan lambang éta.

Sasuai jeung pamahaman Millerite, urang jadi ningali yén dina sajarah kaum Millerite sakumaha dilambangkeun ku Yohanes dina pasal sapuluh, aya ogé hiji ramalan ngeunaan hiji gerakan sajarah anu engkéna bakal jadi nu saratus opat puluh opat rébu. Urang ngartos yén lamun ukuran-ukuran tina sajarah Millerite dicokot, sarta waktu bangsa-bangsa kapidir ditinggalkeun, urang bisa ningali

bait Allah anu keur diukur ku Yohanes éta pisan.

Urang dugi ka ningali yén hiji nubuat waktu 2520 taun réngsé dina taun 1798, jeung nu séjénna dina taun 1844, ku kituna ngébréhkeun hiji mangsa opat puluh genep taun nalika Kristus ngadegkeun Bait Allah Millerite. Yohanes ngidentifikasi buruan Bait Allah téh minangka bangsa-bangsa kapidir, sarta aya hiji “mangsa bangsa-bangsa kapidir” anu sipatna nubuat.

Jeung maranéhna bakal gugur ku seukeutna pedang, sarta bakal dibawa ka pangbuangan ka sagala bangsa; jeung Yerusalem bakal diinjak-injak ku bangsa-bangsa kapidir, nepi ka mangsa bangsa-bangsa kapidir téh kacumponan. Lukas 21:24.

“Wanci-wanci” bangsa-bangsa kapidir téh wangun jama, sarta ngagambarkeun dua mangsa nalika Israil boh nu harfiah boh nu rohani dihijak-hijak. Nu panungtung tina dua panghijak-hijakan éta, nyaéta kapidirisme dituturkeun ku kapapaan, réngsé dina taun 1798. Sanajan kumaha waé nu bisa dikedalkeun ku batur, “wanci-wanci bangsa-bangsa kapidir” réngsé dina taun 1798, kalayan datangna malaikat nu kahiji. Yohanes kudu ngamimitian ngukur dina taun 1798, lain saméméhna. Anjeunna ditempatkeun dina sajarah taun 1844, ku kituna ngantepkeun mangsa nu réngsé dina taun 1798 téh sarua jeung ngantepkeun palataran, sarta ku cara kitu anjeun nembongkeun opat puluh genep taun nalika Bait Allah Millerite diadegkeun ku Utusan tina Perjangjian. Loba bebeneran nu patali séjénna dicangking tina panerapan ieu, tapi di dieu kuring ngan saukur maké ieu minangka conto ngeunaan cahya nu béda ti pamahaman para panaratas, tapi éta cahya téh lain nu ngabantah bebeneran asalna, ngan saukur geus teu nerapkeun waktu deui.

Éta bebeneran husus téh geus dipikawanoh saméméh 9/11, tapi sabenerna kakara dipastikeun pageuh sanggeus 9/11. Bebeneran ngeunaan Yohanes anu ngukur Bait Allah teu bisa dipisahkeun tina tujuh guludug, sabab éta téh petikan anu sarua kénéh. Aya hiji bebeneran ngeunaan panerapan tujuh guludug anu disegel nepi ka mangsa nalika “kaajaiban-kaajaiban” dina Daniel pasal dua welas geus kalaksanakeun. Panerapan “tujuh guludug” anu dibuka segelna sanggeus Juli 2023 saluyu sampurna, atawa leuwih merenah upami ku sim kuring disebut ngalengkepan, tilu ayat dina Daniel dua welas ku cara anu kacida jero.

Sadérék White ngagunakeun kecap complement, lain kecap compliment, pikeun ngajelaskeun hubungan antara kitab Daniel jeung Wahyu. Complement, anu hartina “ngabawa kana kasampurnaan,” nyaéta anu dilakukeun ku dua kitab nubuat éta ka silih. Tujuh guludug, nalika disegelkeunana dibuka dina Daniel pasal dua welas sanggeus Juli 2023, ngabawa pesen anu aya di dinya kana kasampurnaan. Anu muka tujuh guludug téh nyaéta prinsip alfa jeung omega dina gandengan jeung struktur bebeneran.

“Mangsa-mangsa” bangsa-bangsa kapidir geus kacumponan dina taun 1798, sarta ngagambarkeun dua jaman nu masing-masing 1260 taun nalika kapidirisme tuluy papalisme nginjak-injak tempat suci jeung pasukan. Nalika ngukur Bait Allah, urang kudu ngantunkeun buruan luarna, sarta buruan luar éta manjang nepi ka 1798, tapi sanggeus 1844, waktos geus euweuh deui. Kiwari 1260 taun ngan saukur ngagambarkeun hiji mangsa nu nandaan bédana antara Bait Allah jeung buruan luar. Ku sabab éta, ti 18 Juli 2020 nepi ka Juli 2023, panginjak-injakan éta geus dilaksanakeun. Pikeun ngukur Bait Allah kiwari, sajalan jeung tujuh guludug nu ngagambarkeun hiji pangwatesan

kajadian-kajadian nu lumangsung dina handapeun pesen malaikat kahiji jeung kadua, éta téh pagawean nu dipasrahkeun ka Yohanes. “Pagawean agung urang” nyaéta “ngagabungkeun” pesen tilu malaikat, ku kituna ngaidéntifikasi hiji pagawean nubuat nu can kungsi dipigawé dina sajarah perjangjian saméméhna, sarta kacida arangna dipigawé sanajan ayeuna. Nalika urang ngantunkeun buruan luar nu ngagambarkeun mangsa-mangsa bangsa-bangsa kapidir, urang keur ngantunkeun 1260 taun panganiayaan kapapaan nu réngsé dina mangsa ahir dina taun 1798.

Bait Suci anu diadegkeun salila opat puluh genep taun dina sajarah Millerite ngaidéntifikasi hiji bait suci anu diadegkeun ti Juli 2023 nepi ka pas sateuacan hukum Minggu. Sajarah éta nyaéta mangsa tujuh guludug, “kajadian-kajadian nu bakal datang,” anu “bakal,” lain meureun, “diungkabkeun nurutkeun runtuyanana.”

Nalika urang ngahijikeun sajarah malaikat kahiji jeung sajarah malaikat kadua, urang manggihan yén éta sajarah dimimitian ku kuciwa alfa sarta dipungkas ku kuciwa omega. Nalika urang ngajarkeun tanda-tanda jalan nubuat dina sajarah malaikat kahiji ti taun 1840 nepi ka 19 April 1844, jeung tanda-tanda jalan malaikat kadua anu sumping dina waktu éta sarta nerus nepi ka datangna malaikat katilu dina 22 Oktober 1844—urang boga dua période anu duanana dimimitian jeung dipungkas ku datangna hiji malaikat. Sajarah ti malaikat kahiji nepi ka malaikat kadua ngagambarkeun sajarah ti malaikat kadua nepi ka malaikat katilu.

Hiji kasaksian nubuat yén ieu mangrupa hiji panerapan anu sah kapanggih dina alfa jeung oméga tina panerapan éta. Dua garis paralél anu diterapkeun babarengan, sarta awal jeung ahir tina duanana garis éta, nandakeun datangna hiji malaikat. Tuluy nalika éta digabungkeun, garis demi garis, jadi hiji garis, awalna nandaan kuciwa nu kahiji jeung ahirna nandaan Kuciwa Agung. Bukti salajengna kapanggih dina prinsip-prinsip alfa jeung oméga anu nandakeun yén ahir téh leuwih agung batan awal. Hiji kuciwa alfa anu ditungtungan ku Kuciwa Agung oméga nandakeun unsur nu leuwih leutik jeung nu leuwih agung tina alfa jeung oméga.

Nalika urang ngamimitian dina 19 April 1844, (kadatangan malaikat kadua anu nungtun kana kadatangan malaikat katilu dina 22 Oktober 1844); sarta tuluy urang ogé ngamimitian garis kadua dina 11 Agustus 1840, anu réngsé dina 19 April 1844, urang manggihan yén kuciwa tanggal 19 April 1844 téh mangrupa boh alfa boh omega tina garis nubuat anu dihasilkeun ku ngahijikeun garis nubuat malaikat kahiji jeung kadua.

Dina ahir éta periode, datang malaikat katilu babarengan jeung malaikat kadua, ku kituna ngalambangkeun 9/11, sarta dua sora malaikat anu kuat dina Wahyu pasal dalapan welas. Eta dua sora téh nyaéta pesen malaikat kadua jeung katilu, sarta dua malaikat éta silih tepung dina 22 Oktober 1844, sarta maranéhna tepung deui nalika dua sajarah éta dihiijikeun garis kana garis. Lamun dihiijikeun ku cara kieu, éta ngawakilan sajarah ti kahariwang kahiji nepi ka kahariwang anu gedé, sarta patokan di tengah éta sajarah dina jaman kaum Millerite nyaéta pasamoan kémah di Exeter, tempat dua golongan anu nyembah ditembongkeun, ngawakilan pemberontakan para parawan bodo dina pasemon, sarta nandaan yén patokan tengah téh nyaéta pemberontakan.

Tujuh guludug ngalambangkeun sajarah pesen malaikat kahiji jeung kadua anu dihiijikeun, baris demi baris, anu tuluy nangtukeun hiji sajarah ti kuciwa anu kahiji nepi ka kuciwa anu gedé dina

sajarah saratus opat puluh opat rébu. Pamahaman ngeunaan naon anu sacara nubuat dilambangkeun ku éta sajarah saluyu sarua pisan jeung pesen anu dilambangkeun dina Daniel dua welas minangka hal anu disegel nepi ka mangsa ahir.

Urang baris nuluykeun ieu ulikan dina artikel salajengna, tapi ku sim kuring bakal diantepkeun heula éta bagian tina paningal panungtungan Daniel anu ngan ukur nyangkem gambaran Daniel ngeunaan umat Allah dina poé-poé panungtung. Tengetan, dina kontéks aturan sebutan kahiji, yén dina ayat kahiji Daniel kaasup kana golongan anu ngartos kana éta paningal. Hal anu pangheulana disebatkeun dina éta paningal téh nyaéta gambaran Daniel minangka jalma-jalma wijaksana anu ngartos, sarta salapan ayat panungtung sadayana nyaritakeun ngeunaan jalma-jalma wijaksana anu ngartos dina poé ka dua puluh dua.

Dina taun katilu pamaréntahan Kores, raja Pérsia, aya hiji hal diwahyukeun ka Daniél, anu dingaranan Béltesar; jeung éta hal téh enya, tapi mangsa anu geus ditangtukeun téh panjang; sarta anjeunna ngartos kana éta hal, sarta boga pangarti kana éta tetenjoan.

Dina poe eta, sim kuring Daniel keur prihatin salila tilu minggu pinuh. Sim kuring henteu ngadahar roti anu ngeunah, daging jeung anggur henteu asup kana sungut sim kuring, sarta sim kuring henteu nginumisan diri pisan, nepi ka genepna tilu minggu pinuh. Jeung dina poé ka dua puluh opat bulan kahiji, nalika sim kuring aya di sisi walungan gedé, nyaéta Hidékel; tuluy sim kuring ngangkat panon, ningali, jeung lah,

hiji lalaki anu maké lawon linen, cangkéngna dipangreupan ku emas murni ti Uphaz; awakna deuih siga beryl, beungeutna kawas caang kilat, panonna kawas lampu-lampu seuneu, pananganana jeung sukuna warnana kawas tambaga digosok nepi ka ngagenclang, sarta sora kecap-kecapna kawas sora jalma réa.

Jeung kuring, Daniel, sorangan anu ningali éta tetenjoan; sabab jalma-jalma anu babarengan jeung kuring henteu ningali éta tetenjoan. Tapi hiji kageter anu gedé tumiba ka maranéhna, nepi ka maranéhna lumpat nyumput. Ku sabab kitu kuring ditinggalkeun sorangan, sarta ningali ieu tetenjoan anu agung, jeung euweuh deui kakuatan anu kari dina diri kuring; sabab kasepuhan raray kuring robah dina diri kuring jadi karuksakan, jeung kuring teu nyésakeun kakuatan saeutik ogé.

Nanging ku simkuring ngadangu sora kecap-kecapna; sarta nalika ku simkuring kadéngé sora kecap-kecapna, mangka ku simkuring jadi kacida saréna bari nyanghareup ka handap, jeung beungeut simkuring nunduk ka taneuh. Jeung, behold, aya hiji leungeun noél ka simkuring, anu ngadegkeun simkuring dina tuur jeung dina dampal leungeun simkuring. Jeung anjeunna ngandika ka simkuring,

Eh Daniel, hiji lalaki anu kacida dipikanyaahna, ngartikeun kecap-kecap anu ku Kami diucapkeun ka maneh, sarta nangtung lempeng: sabab ka maneh ayeuna Kami diutus.

Sareng nalika anjeunna parantos ngucapkeun éta kecap ka kuring, kuring nangtung bari ngageter. Tuluy anjeunna nyarios ka kuring,

Ulah sieun, Daniel: sabab ti saprak poé kahiji nalika maneh netepkeun haté maneh pikeun ngartos sarta ngarendahkeun diri di payuneun Allah maneh, kecap-kecap maneh geus kadéngé, sarta kami geus sumping ku karana kecap-kecap maneh. Tapi pangeran karajaan Persia ngalawan ka kami salila dua puluh hiji poé; tapi tingali, Mikael, salah sahiji pangeran pangagungna, sumping nulungan kami; sarta kami cicing di dinya jeung raja-raja Persia.

Ayeuna sim kuring geus sumping pikeun ngajadikeun anjeun ngartos naon anu bakal tumiba ka umat anjeun dina mangsa poé-poé pamungkas; sabab ieu tetenjoan masih pikeun loba poé kénéh.

Jeung sanggeus anjeunna ngucapkeun kecap-kecap kitu ka kami, kuring nundukkeun beungeut ka taneuh, sarta jadi teu bisa nyarita. Jeung, tingali, aya saurang anu rupana siga sarupa anak-anak manusa nyabak biwir kuring; tuluy kuring muka sungut, nyarita, sarta ceuk kuring ka anjeunna anu nangtung di hareupeun kuring,

Nun Gusti abdi, ku éta titingalian kasedihan abdi ngabalik nimpah ka diri abdi, sareng teu aya kakuatan deui anu kari dina abdi. Sabab kumaha bisa abdi, abdi dalem ti gusti abdi ieu, nyarita jeung gusti abdi ieu?

sab sabab ari kaula, harita kénéh taya kakuatan deui nu kari dina diri kaula, malah napas gé geus taya deui dina diri kaula. Tuluy datang deui saurang anu rupana kawas manusa, nyabak kaula sarta nguatkeun kaula, Jeung saur-Na,

Eh manusa anu kacinta pisan, ulah sieun; karapihan ka anjeun, sing kuat, enya, sing kuat. Jeung sanggeus anjeunna ngandika ka kuring, kuring dikuatkeun, tuluy ceuk kuring, Mugi gusti abdi ngandika; margi anjeun parantos nguatkeun abdi. ...

Tapi maneh, he Daniel, tutup kecap-kecap ieu, sarta segel kitab ieu nepi ka mangsa ahir: loba anu bakal bulak-balik, sarta pangaweruh bakal nambahan.

Tuluy kuring, Daniel, nenjo, jeung, tempo, aya dua deui nu nangtung, nu saurang di sisi ieu sisi walungan, jeung nu saurang deui di sisi ditu sisi walungan. Jeung aya saurang nu ngadawuh ka lalaki anu maké papakéan linen, anu aya di luhur cai walungan, “Sabaraha lilana nepi ka ahir ieu sagala kaajaiban?”

Saterusna kuring ngadéngé jalma anu maké lawon linen, anu nangtung di luhur cai walungan, nalika anjeunna ngangkat leungeun katuhuna jeung leungeun kencana ka langit, sarta sumpah demi Anjeunna anu hirup salalanggengna, yén éta bakal lumangsung salila sawaktu, dua waktu, jeung satengah waktu; sarta nalika anjeunna geus ngaréngsékeun nyebarkeun kakawasaan umat suci, sakabéh hal ieu bakal réngsé.

Jeung kuring ngadéngé, tapi kuring teu ngartos; tuluy saur kuring, Nun Gusti abdi, kumaha ahirna ieu sagala perkara?

Mangka saur-Na, “Jalan baé, Daniel; sabab éta kecap-kecap geus ditutup sarta diségel nepi ka mangsa ahir. Loba anu bakal dipupulihkeun, dijadikeun bodas, sarta diuji; tapi anu jahat mah bakal terus ngalakonan kajahatan; jeung moal aya saurang ogé ti antara anu jahat anu bakal ngarti; ari anu wijaksana mah bakal ngarti.”

Jeung ti mangsa kurban sapopoe dicabut, sarta kakajian anu ngadatangkeun karuksakan dipasang, bakal aya sarébu dua ratus salapan puluh poé.

Bagja jalma anu ngadagoan, sarta nepi ka sarébu tilu ratus tilu puluh lima poé.

Tapi maneh kudu neraskeun jalan maneh nepi ka ahir datang; sabab maneh bakal ngaso, sarta nangtung dina bagian warisan maneh dina ahir poé-poé. Daniel 10:1–18; 12:4–13.